

Het kind

*in de veewagen
naar nergens...*

Hubert Van Eygen

Weirdo's

*"Het kind
in de veewagen naar nergens"*

van
Hubert Van Eygen

is de negende minibundel van Weirdo's
en is een speciale uitgave van

WEIRDO'S

literair (k)wartaalschrift
anti-postmodernistisch tijdschrift

bijlage bij
jrg. 8, nr. 2, maart - mei 1995

tekening achterpagina:
Steven de Rie

© H. Van Eygen
Weertersteenweg 265, 3640 Kinrooi
tel. 089/70.32.14

v.u. Bart Cossey
Diestsevest 19, 3000 Leuven

Oerkreten

Mijn woorden bestaan wel,
maar de potentiële lezers
worden zoetgehouden
met oerkreten.

Brood en spelen
worden vertaald in beelden.
Als ijsjesventer dwaal ik
tussen de rijen voetbalfanaten.

En het enige wat ze kunnen zeggen is:
je staat voor mijn beeld.

Blijde inkomst

“Ik wil naar huis komen”,
riep hij in zijn dromen

maar toen hij
al de kinderen van de rekening

vol verwachting zag zitten kijken
naar het eeuwige testbeeld

wist hij dat er tenminste
één iemand moest zijn

die het lef had
om de stekker uit te trekken...

Och pa toch...

Mijn enige zoon zegt voortdurend
"Och jong...",
mijn oudste dochter
kijkt liever in de spiegel,
mijn jongste meisje
gaat het liefst naar bomma.

En dan sta je daar,
langs de weg
die je zelf hebt aangelegd.

d'r Rijden auto's
af en aan
en niemand
die je een lift wil geven...

Bloemetjes

Als ze geboren worden
ben je god.

Als ze beginnen te kruipen
ben je een obstakel.

Als ze de eerste stapjes zetten
ben je toch nog een vangnet.

Maar als ze kunnen lopen
wordt de afstand steeds groter.

Tot je ze niet meer kunt bijbenen.

Dan komen ze nog enkel
bloemetjes op je graf leggen...

Verstopt

Ik heb jaren verspild
aan boeken en woorden.

Toen kwam m'n zoon langs die me vroeg:
"Papa, waarom schrijf en lees je zoveel,
ik moet het alfabet toch nog leren?"

Toen ben ik met hem naar buiten gegaan
en heb hem gewezen op de dingen
die wij nooit met woorden kunnen vangen.

Hij begreep het
en verstopte mijn pen.

Huilen

Zij huilen als er iets mis is,
zij roepen mij als lantaarn in de nacht,
zij weten dat papa Zorro is en ook
af en toe Superman.

Maar papa wordt te moe
om te strijden
tegen een wereld
die de zijne niet is.

Zullen zij ooit weten
waarom Superman
nooit kinderen kreeg?

Ik zal voor iedereen goed doen...

In het hokje
stond een mens.
Er waren ook
vele bolletjes.

Tijdens het kleuren
beleefde hij opnieuw
z'n kindertijd.

Na verloop van tijd
kwam hij uit het hokje
en vroeg langs z'n neus weg:

heeft iemand een scherper?

Burgerdemokratie

d'r Zijn mensen die beweren
dat leugens kunnen vermeden worden
door ieder zijn zegje te laten doen.

Wie in die kakafonie van egoïsme
de waarheid kan herkennen
heeft recht op spreken.

Tot nog toe
bleef de stilte
angstaanjagend...

To serve or not to serve

Tot welk volk behoor jij?,
vroeg de man met het geweer in de aanslag.
Tot geen enkel, deedde ik hem lakoniek mee.

Even stond hij verlegen
naar de loop van z'n geweer te staren,
toen vroeg hij enigszins aarzelend:

Moet ik je nu neerschieten
of op de bus naar elders zetten
of je omhelzen als broeder?

Je mag doen met mij wat je wil
maar zorg ervoor
dat je er later geen spijt van hebt,

fluisterde ik hem in het oor
terwijl hij stond te twijfelen
tussen oorlog en vrede.

Ik liep gewoon langs hem door
en voelde de kogel niet
die hij eigenlijk niet wou afschieten...

Op de achtste dag

Nadat de kruitdamp was opgetrokken
bleef op het kerkhof
slechts één inscriptie leesbaar:
“Op de achtste dag schiep god de waarheid,
maar de mensen wilden slechts zeven dagen leven”.

Antwerpen '93

Kultuur financiert men
met karrenvol
terwijl de 'anderen'
met veewagens worden weggevoerd.

Waar veewagens rijden
naar nergens is cultuur
een wansmakelijke leugen!

I wish you were here...

Ik wou dat je hier was,
schepper van alle ellende.

Je hebt ons de taal gegeven
om elkaar te begrijpen,

je hebt slechts één ding
over het hoofd gezien:

onze capaciteit
om analfabeten te scheppen.

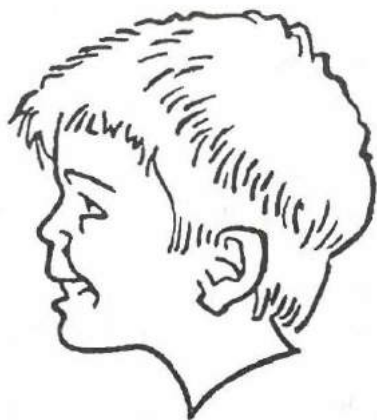
Is de dichter een dwaas?

Waarom spelen met woorden
wanneer anderen met scherp schieten?

Waarom enkel schrijven
wanneer anderen bevelen?

Waarom achter het bureau zitten
wanneer anderen bibberen in schuilkelders?

Er moet op het einde toch iemand overblijven
om al die dwaasheden te registreren...

Hubert Van Eygen (° Maaseik, 18 augustus 1961) liet zijn genen driemaal de vrije loop. Vanaf toen trachtte hij zijn leven lang de veewagen naar nergens tegen te houden. Voorlopig zonder al te veel sukses.

Wie van hem houdt, drukt zo snel mogelijk op de tv-knop en begint na te denken... Misschien kan hij dan 's nachts slapen zonder het gedaver van de rails in zijn hoofd!
